

Media

REPORTAGE HOMOVOORLICHTING

‘Media zijn de nieuwe opvoeder.’ Docenten krijgen les in het bespreken van hoe homoseksualiteit erin aan bod komt. ‘Een leemte in mijn kennis.’

Door Haroon Ali

Geer en Goor. Goed of fout?

‘**W**at zien we hier?’, roept Bamber Delver luid door de zaal. Wat we op het scherm zien, is duidelijk: een cowboy, indiaan, politieagent, bouwvakker, militair en leernicht die synchroon dansen. Inderdaad, YMCA van The Village People, een deuntje dat de rest van de dag niet meer uit je hoofd gaat. ‘Zijn dit positieve of negatieve rolmodellen?’ Daar weten de 25 onderwijzers en voorlichters van homo-organisaties in de zaal geen antwoord op. ‘Toen vonden we het gewoon lekker swingend’, mompelt iemand.

In samenwerking met Gay and School geeft Delver van De Kinderconsument vanmiddag in Utrecht een masterclass over mediawijsheid, onderwijs en homoseksualiteit. ‘Media zijn de nieuwe opvoeder’, probeert Delver de docenten en voorlichters duidelijk te maken. ‘Voor jongeren zijn media alles, maar ouders en onderwijzers zijn geen poortwachter meer. Op hun smartphone kunnen ze alles zien.’

Dus neemt Delver de aanwezigen mee op een reis, met als titel *Van Geer & Goor tot GIST*. Met voorbeelden uit drie decennia probeert Delver – zelf homo – een beeld te geven van hoe homoseksualiteit in de media aan bod komt, en hoe die de denkbeelden van jongeren over homo’s en lesbiennes kunnen beïnvloeden, positief dan wel negatief. Delver vindt het niet alleen tijd dat docenten weten wat er op tv en het internet te zien is, maar ook hoe ze die beelden kunnen gebruiken in hun lessen.

Enthousiast zapt Delver – geblondeerd stekeltjeshaar en knalrood stropdasje – van het ene naar het andere fragment. Van Albert Mol, de eerste openlijk homoseksuele televisiepersoonlijkheid, tot een in paarsroze laagjesjurk geklede Sugar Lee Hooper, de eerste Nederlandse artiest die het homohuwelijk aanging. Van Theo en Thea die het over ‘flikkertjes uit Rotterdam en pottelientjes uit Amsterdam’ hebben tot Jos Brinks laconieke houding over het homohuwelijk.

Bij elk fragment stelt Delver dezelfde vragen, soms tamelijk dwangmatig en schools: ‘Wat zien we hier? Is

dit positief of negatief? Is dit voorlichting?’ Toch zullen docenten hun leerlingen ook die vragen moeten stellen om hen na te laten denken over wat ze precies zien in een fragment over homo’s en lesbiennes. Wat vinden we bijvoorbeeld van Gordon en Gerard Joling op een boot tijdens de Gay Pride? ‘Het biedt een kapstok om over Gay Pride te praten, maar het geeft niet het dagelijkse leven weer’, zegt een vrouw.

Nog recentier zijn de homoseksuele personages in de soap *Goede Tijden, Slechte Tijden* en de populaire tiener-serie *Spangas*. In de zaal klinken geluiden van herkenning, ook omdat een aantal aanwezigen in de verhaallijnen hun eigen coming-out als homo of lesbienne herkent. Behalve bij

‘Lady Gaga is een fenomeen, zij doet meer voor de homo-emancipatie dan wij allemaal bij elkaar’

Lady Gaga spreekt haar steun uit

Weekbladen

MINI-ELASTIEKJES

Kinderachtige krantenjongens, een bestsellerauteur die weet wat doorzetten is en jongeren die juist boeken schrijven of het niets is.

Waar andere weekbladen (en kranten) stoppen, gaat **De Groene Amsterdammer** door. Neem dit: ‘*String theory*. De meest extreme vorm van theoretische fysica die kosmos en kwantum verbindt. Waarin de basis van materie geen puntdeeltjes zijn, zoals in de kwantummechanica, maar strings, oneindig kleine snaren, een soort mini-elastiekjes die trillen als een vioolsnaar, prachtige boventonen als in muziek, van waaruit alle materie is ontstaan.’

De *Groene* sprak met de ‘hogepriester van de snaartheorie’, Edward Witten, vandaar. Het levert een schitterend en – voor het overgrote deel van de mensheid – totaal onbegrijpelijk verhaal op, uitgestrooid over vier pagina’s. De hedendaagse pendant van Albert Einstein is zich van het gevaar bewust. ‘Ik wou dat ik het eenvoudiger kon zeggen.’

Voor de lezer met uithoudingsvermogen drukt *De Groene* ook de ingekorte, maar nog steeds erg lijvige Joost Divendal-lezing af die hoofdredacteur Xandra Schutte zondag uitsprak. Vakkundig analyseert Schutte de crisis in de journalistiek in het algemeen en de ‘kwaliteitsmedia’ in het bijzonder. ‘De remedie (...) zou kunnen liggen in het relativeren van het begrip nieuws, daar dwars er tegenover staan en meer een eigen agenda volgen.’

Vrij Nederland is ook in vorm, met onder meer een stekelig stukje van Elma Drayer onder de kop ‘Kinderachtige krantenjongens’. De kinderachtige krantenjongens, dat zijn wij.

Drayer wijst op recente interviews in *de Volkskrant* met Hans Moll (kritische oud-redacteur van *NRC Handelsblad*) en in *NRC Handelsblad* met Thom Meens (kritische oud-Ombudsman van *de Volkskrant*). ‘De laatste tijd begint de animositeit wel heel bizarre trekjes te krijgen’, concludeert ze. Punt gemaakt, maar bizar?

Elders in *Vrij Nederland* krijgt trouwens *De Telegraaf* ervan langs, in een stukje naar aanleiding van de val van sterverslaggever Martijn Koolhoven. Er werd geen krantje minder om verkocht, denkt VN. Gelukkig maar, want ‘zonder *De Telegraaf* zou de verstandige burger worden opgezaagd met nuances, met enerzijds/anderzijds, en zou zijn wereldbeeld er alleen maar diffuser op worden.’

Bestsellerauteur Peter Buwalda spreekt over de ontstaansgeschiedenis van zijn veelgeroemde debuutroman *Bonita Avenue* en over zichzelf. Schrijven is ook doorzetten. Vier jaar lang werkte hij aan de roman. ‘In die vier jaar ben ik vijf keer overdag weggegaan. Vier keer naar de tandarts (...) en een keer op bezoek bij een vriend in Betondorp om gitaar te gaan spelen.’ Wie het boek heeft gelezen begrijpt waarom Buwalda in een judopak is gefotografeerd.

Graag zouden we ook **Elsevier** hebben gelezen, maar door problemen in de drukkerij is het blad niet bezorgd. **HP/De Tijd** heeft de wind wel mee. Hoofdredacteur Poorthuis maakt melding van een oplagestijging en hoopt dat ‘zo’n blijde tijding evenveel aandacht krijgt als onze eerdere problemen.’ Natuurlijk.

Het omslagverhaal gaat over (trend!) ‘De Nieuwe Creatieven’, twintigers die boeken schrijven en films en platen maken alsof het niets is. ‘Jongemensenkunst’, noemt *HP* het. Iedereen heeft haast. Vier jaar bouwen aan een roman, zoals Peter Buwalda, dat is er tegenwoordig niet meer bij. Literair agent Paul Sebes, een tikje weemoedig: ‘Tegenwoordig is een boek niet meer heilig; mensen hebben er schijt aan.’

Paul Onkenhout

